

BIẾT & KHÔNG BIẾT

Có 3 nguyên nhân khiến biết và 3 nguyên nhân khiến không biết ý Chúa.

Sống Phúc âm, cảnh nào cũng sống Phúc âm, sống Phúc âm cách thâm lặng... một trong ba nguyên nhân này thôi cũng đủ khiến biết ý Chúa.

Bô bô cái gì cũng “ý Chúa”, luôn đòi biết “ý Chúa”, đòi người ta sống mà mình không sống Phúc âm... một trong ba nguyên nhân này thôi cũng đủ khiến không biết ý Chúa.

Ranh giới giữa biết và không biết cách nhau tựa lần chỉ mà xem kỹ thì xa nhau nghìn trùng.

Thấy biết mà thực ra không biết; tưởng không biết mà hóa ra rất... biết.

Người xem thường người khác là không biết trong khi người đó biết mà mình thì không biết.

Kẻ biết thì lo mà làm mà sống chí... chết, kẻ không biết thì đứng ngó mộng vọng tưởng đang này đang khác hoặc là bô bô cái miệng những điều ảo mộng.

Kẻ biết thì ngỡ ngàng chiêm nghiệm trong lặng thâm tin tưởng, kẻ không biết thì “lộng dả thành chân” (lấy cái hư làm thực) rồi phô trương khoe khoang.

Lời cầu nguyện của Chúa Giêsu: “*Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, Con xin ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những kẻ bé mọn*” (Mt 11,25). Đó là sự trớ trêu của vấn đề biết và không biết.

Thánh Phaolô dạy: “*Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những điều đại dột trong thế gian để làm hổ thẹn những người khôn ngoan. Đức Chúa Trời đã chọn những điều yếu đuối trong thế gian để làm hổ thẹn những kẻ mạnh. Đức Chúa Trời đã chọn những gì hèn hạ, bị khinh khi trong thế gian và những điều không ra gì để hủy bỏ những điều trọng đại. Cho nên loài người không ai có thể khoe khoang trước mặt Đức Chúa Trời*” (1 Cr 1,27). Đó là sự khắt nghiệt của vấn đề..

Vậy thì đừng vội chi cả! Đừng vội cho ai biết ai không biết, càng không vội vỗ ngực xưng tên hay đập hạ người thấp bé nào xuống.

